

Азъ веднага си спомнихъ разказътъ на моитѣ дружки и старитѣ ми тетки зарадъ щъркелитѣ — тѣзъ страшни врагове, изтрѣбители на жабешкиятъ ни народъ, които сж погубили толкова мои братя и сестри, и разбрахъ, че прѣдъ себе си имамъ щъркелъ! Можите ли си прѣдстави какво е било моето уплашване! Чувствувайки че смъртта ми приближава, азъ си затворихъ очитѣ и останахъ като вкаменена и така очаквахъ смъртния ударъ . . .

Щъркелътъ си повдигна главата слѣдъ това, веднага ме улови съ клюна си, повдигна ме и ме подхвърли нагорѣ! Азъ се намѣрихъ отхвъркнала нѣколко стѣпки далечъ отъ него и сама не знаехъ, дали отъ страхъ или отъ друга причина, легнахъ на корема си съ протегнати крака, като умрѣла безъ да мърдамъ. Но чрѣзъ тази хитрина азъ бидохъ спасена. Щъркелътъ искаше може би, да узнае дали съмъ жива, (а разказвали сж ми, че той умрѣли жаби не обичалъ да яде), поприближи се къмъ менъ и веднѣжъ, и дважъ, но като видѣ, че азъ не дишамъ, рѣши въ себе си, че съмъ мъртва, подхвърли ме още веднѣжъ, съ клюнътъ си, слѣдъ което, бавно и важно се отдалечи.

Слѣдъ това страшно прѣмеждие, азъ втори пжтъ не си вече позволихъ подобна дълга разходка по тая страшна ливада! Не се минаха и двѣ минути, азъ вече бѣхъ близо до брѣга на рѣчкичката и веднага се хвърлихъ въ нея.

Врѣмето минаваше и приключението съ щъркела азъ почнахъ да забравямъ. Животътъ ми бѣше веселъ и безгриженъ между веселитѣ ми дружки; прѣзъ деньтъ, когато ставаше ужасна жегга, ние, покрай самия брѣгъ, потопени въвъ